

Sorø Byraad: 1) Taksterne ere for høje. De for Landet foreslaaede Takster ere rigelig store for Byerne. 2) Udtrykket: „uforsørget Barn“ bør rettes til: „uforsørget Barn under 15 Aar“. 3) Der bør sættes en Aldersgrænse, 50 eller 55 Aar, under hvilken Hustruens Ret til særlig Understøttelse ikke gælder. 4) Der bør tilføjes en ny Bestemmelse om, hvorvidt en Hustru, hvis Mand er alderdomsunderstøttet, vedblivende efter Mandens Død skal støttes, selv om hun ikke har naaet den fastsatte Grænse af 60 Aar.

Baabensted Sogneraad: De faste Takster bør ikke staa i Løben, men have deres Plads i en eventuel Vejledning fra Amtsrådet til Kommunerne.

ad 2.

Udtalelserne gaa i Almindelighed ud paa, at man finder det uheldigt at fastsætte Understøttelserne til bestemte Beløb, men anser det for rettest, at det som hidtil i hvert enkelt Tilfælde overlades til Kommunalbestyrelsen at fastsætte Understøttelsen.

Manders Amt og 44 Sogneraad i Amtet: En meget væsentlig Grund til, at Landkommunerne ikke ønske en Forandring i den af Magistraten angivne Retning, er selvfølgelig, at Udgiften til Alderdomsforsørgelse derved vilde blive yderligere forøget; men hertil kommer tillige, at medens Forholdene i de større Byer mulig nok kunde gøre mere bestemte Regler ønskelige baade for Fastsættelsen af Trængsgrænsen og Understøttelsens Størrelse, er dette ikke nødvendigt paa Landet, hvor de trængendes Stilling altid er saa godt kendt, at Sogneraadet uden Bønselighed i hvert enkelt Tilfælde kan stønne, baade om Hjælp er fornøden og hvor meget. Forholdene ere saa forskellige baade for de enkelte Personer og for de forskellige Egne, at Trængsgrænsen bliver noget individuelt i hvert Tilfælde, der ikke godt lader sig fastslaa ved bestemte Regler, og Sogneraadene maa vist i det hele ogsaa siges at have været ret heldige i deres Bedømmelse, da der kun fremkommer saa Klager. Heller ikke vilde Magistratens Forslag til faste Takster for Understøttelsens Størrelse være heldigt paa Landet, idet efter min Erfaring de lavere Aldersklasser, naar de overhovedet ere nødte til at søge Hjælp, derefter vilde faa meget for lidt, saa at de maatte gaa til Fattigvæsenet, medens de højere Aldersklasser vilde faa langt mere end de behøvede. Efter et Uddrag af Regnskaberne for de senere Aar viser det sig nemlig, at Gennemsnittet af Understøttelsen til enlige Mænd i Alderen 60—64 Aar har været ca. 74 Kr. aarlig (efter Magistratens Forslag 40 Kr.), i Aldersklasserne 65—69 Aar og 70—74 Aar ca. 90 Kr. (efter Magistratens Forslag 80—120 Kr.) og i de højere Aldersklasser noget over 100 Kr. (Magistraten 200 Kr.). For enlige Kvinders Bedkommende har Gennemsnitsstørrelsen været noget mindre; men paa den anden Side er der i alle Aldersklasser langt flere Kvinder, der erholde Hjælp, end Mænd, omtrent 67 pCt. Kvinder mod 33 pCt. Mænd.

I Manders ere Understøttelserne en Del større end paa Landet, men i de mindre Byer viser Forfællen sig ikke saa stor. Det samlede Beløb af Alderdomsunderstøttelsen i Amtets Landkommuner var i 1892 107,000 Kr., men er derefter steget jævnt til 191,600 i 1899, medens samtidig Fattighjælpens samlede Beløb, der i 1891 udgjorde 261,000 Kr., vel er faldet noget, men dog kun til ca. 230,000 Kr. Det er altsaa en ikke ubetydelig Forøgelse af de kommunale Byrder, der ved Løben om Alderdomsunderstøttelse er paaført Landsognene, saa at en yderligere Forøgelse af Udgiften hertil maa anses ret betænkelig, og dette vilde jo utvivlsomt blive Tilfældet ved en Forandring i Retning af Magistratens